השוחט עולת נדבה ביום טוב לוקה וכו'. וה"ה דמלי למימר ר"ע היא [מ] דלית ליה מתוך לגלג ניחא ליה למנקט ב"ש דסבירא להו הכי בהדיא טפי ותימה הוחיל ומוקמינן לה בליבא דב"ש אם כן לימא השוחט עולת חובה בי"ט לוקה[א] דהא ב"ש היא דלהו נקמן (דף יט.) על עולת דלייה דלוקה דדרשינן וחגותם חגיגה מין עולת דלייה לא ו"ל משום דיוקא נקטיה דמי הוה נקט עולת חובה הוה ממעיט עולת חובה מחייבי מאן שלמי חובה כיוצא בו פטור הואיל והם חובה וגם יש בהן לורך המזבח מאן שלמי נדבה חייב הואיל והיה יכול להקריבן לשמה ותמתא דנקט עולת נדבה לשמעינן רבותא דדוקא עולת נדבה חייב דכולה לגלג מאן שלמי נדבה פטור אע"ג שחייב בהן והיה יכול להקריבן לשמה ותמתא דנקט עולת נדבה לשמעינן רבותא דדוקא עולת נדבה חייב דכולה לגלג מאן שלמי נדבה חייב דכולה לגלג והא קמ"ל דאע"פ שעושה מצוה, ב"ש היא ולא ב"ה, דשמעינן להו לב"ה דאמרי מתוך שהותרה הוצאה לצורך, שנאמר אך אשר יאכל וגו', הותרה נמי הוצאת לולב וס"ת שאינן לצורך אכילה, הכא נמי כיון שהותרה השחיטה לצורך אכילה הותרה נמי שלא לצורך, אלא מתני' מני ב"ש היא. ודחינן להאי סברא ממאי דבהאי טעמא פליגי ב"ש וב"ה, דלמא בעירוב והוצאה פליגי, ב"ש [סברי] יו"ט בדברים שאינן לצורך אוכל נפש כשבת, מה שבת אין מוציאין מרשות לרשות אלא ע"י עירוב, כך ביו"ט. ומה שבת אינם מוציאין בה [לר"ה] כך (שבת) [יו"ט] אין מוציאין. וב"ה סברי אין עירוב והוצאה ליו"ט, דכי כתיב ולא תוציאו משא מבתיכם, ביום השבת הוא דכתיב, ולפיכך הוצאה ביו"ט שרי, אבל לשחיטה שלא לצורך אפילו ב"ה אסרי. ודחי רב יוסף אי הכי שאין הוצאה אסורה ביו"ט לדברי ב"ה, אם יוציא אבנים להר"ר

מר סבר גזרינן ציר באמצע אטו ציר מן הצד ומר סבר לא גזרינן: **מתני'** [פ]בית שמאי אומרים אין מוציאין לא את הקטן ולא את הלולב ולא את ספר תורה לרשות הרבים ובית הלל [א]מתירין: **גמ'** תני תנא קמיה דרבי יצחק בר אבדימי השוחט עולת נדבה ביו"ט לוקה א"ל דאמר לך מני בית שמאי היא [ב]דאמרי לא אמרינן מתוך שהותרה הוצאה לצורך הותרה נמי שלא לצורך דאי בית הלל [ב]הא אמרי מתוך שהותרה הוצאה לצורך הותרה נמי שלא לצורך הכא נמי מתוך שהותרה שחיטה לצורך הותרה נמי שלא לצורך מתקיף לה רבה ממאי דב"ש ובית הלל בהא פליגי דלמא בערוב והוצאה לשבת ואין ערוב והוצאה ליו"ט קא מיפלגי מ"ס [ג]ערוב הוצאה לשבת וערוב הוצאה ליו"ט ומר סבר [ג]ערוב הוצאה לשבת ואין ערוב הוצאה ליו"ט כדכתיב [ו]ולא תוציאו משא מבתיכם ביום השבת בשבת אין ביו"ט לא מתקיף לה רב יוסף אלא מעתה ליפלגו באבנים ש"מ בהוצאה שלא לצורך פליגי ואף ר' יוחנן סבר במתוך שהותרה הוצאה לצורך הותרה נמי שלא לצורך פליגי דתני תנא קמיה דר' יוחנן [ד]המבשל גיד הנשה בחלב ביו"ט ואכלו לוקה חמש לוקה משום [ה]מבשל גיד ולוקה משום אוכל גיד ולוקה משום מבשל בשר בחלב ולוקה משום אוכל בשר בחלב ולוקה משום

מר סבר גזרינן ציר מן הצד ומר סבר לא גזרינן. ניחא הלג. והגך מתניתא לא מפלוג אלא מר משמעינן מדא ומר משמעינן מדב ולא פליגי. מתניתא קמייתא כי קאמר במה דברים אמורים בשאין ניר בחמצע אבל אין להם ניר כל עיקר דברי הכל מותר ותנא בתרא ס"ק במה דברים אמורים דמלקו בשאין להם ניר מן הלד אבל בשיש להם ניר מן הלד דברי הכל אסור: **מתני' לא את הקטן.** מילי דלאו עולת נדבה הוא: **גמ' עולת נדבה.** דלילו עולת חובה היום רחמנא אריא אבל זו יש להקריבה למחר יום טוב: **נוקב.** משום [ו]לא תעשה כל מלאכה) (שמות כ): **לגורך.** לך לאכר יאכל לכל נפש[ז]: **נעבוד והולאה.** אם נאמרה הולאה ביו"ט ונתקנו לכות ערובי תלירות ליו"ט אם לא נאמר: **ואין עבוד והולאה כו'.** ואע"ג דעיקר הולאה מועבירו קול במחנה[ח] נפקא לן (שבת דף קו:) גם ירמיה ופירש שלא נאמרה אלא בשבת משום הכי קא אמרו אבל שחיטה שהיא אב מלאכה וכלול לא תעשה כל מלאכה[ט] היא לימא לך אפילו לב"ה אם הותרה לגורך והך מתניתין אפי' ב"ה: **מקיף לה רב יוסף.** אהקפתא דרבה: **אלא מעתה.** דסבירא להו לב"ה אין איסור הולאה ליו"ט: **ליפלגו באבנים.** אי אין איסור הולאה אין איסור טלטול אלא נאסר טלטול אלא משום הולאה. ומה שלא גזרו על כל טלטולים אפילו על אוכלים וכלים משום דאין גוזרין גזירה על הגבוד אע"כ רוב לבוד יכולין לעמוד בה[י]: **אלא מדלא אפלוג באבנים ש"מ.** דלכולי עלמא יש הולאה ליו"ט אלא שמן התורה הותרה לגורך וב"ה אית להו כיון דהותרה לגורך הותרה מן התורה לגמרי אלא רבנן גזור במידי דהוי טרחא דלא לריך כגון אבנים אבל בקטן וספר תורה לריכין להו ביו"ט לא גזור ביה שמאי אלא אם כן יש להם ניר מן הלד דבכי הכל אסור: **מתני' לא את הקטן.** למילי דלאו לגורך אכילה: **ולא את ספר תורה.** אפילו אין לו ניר מן הלד: **ולא את הלולב.** אפילו יש לו ניר מן הלד דבכי הכל אסור